

Arrest

nr. 203 748 van 10 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X)

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat R. BRONLET
Chaussée de Haecht 55
1210 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. RIAD, die *loco* Mr. R. BRONLET verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 september 1989.

Op 3 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: F(...)

voornaam: E(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: ERYTHRÉE

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: Correcte identiteit : K(...) F(...) T(...) van Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- ☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. ([...]van de politie zone van MIDOW Meulebeke). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Risico op onderduiken:*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee met de overheden. Betrokkene heeft zich niet conform artikel 5 van de Vreemdelingenwet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene kan niet aannemelijk maken hoelang hij reeds in België verblijft.

4° Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel betekend op 18/04/2018 gehouden.
5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 18/04/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/04/2018 dat haar betekend werd op 18/04/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart dat ze geen familie noch een relatie of kinderen in België heeft. Dus een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart dat ze een ander geloof heeft en dat ze daarvoor in de gevangenis zal belanden. Maar betrokkene is niet duidelijk over welk land het gaat. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van

artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat ze geen medische aandoeningen heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV [...] van de politie zone van MIDOW Meulebeke). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene verklaart dat ze geen familie noch een relatie of kinderen in België heeft. Dus een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart dat ze een ander geloof heeft en dat ze daarvoor in de gevangenis zal belanden. Maar betrokkene is niet duidelijk over welk land het gaat. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat ze geen medische aandoeningen heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee met de overheden. Betrokkene heeft zich niet conform artikel 5 van de Vreemdelingenwet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene kan niet aannemelijk maken hoelang hij reeds in België verblijft.

4° Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel van 18/04/2018 gehouden.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/04/2018 dat haar betekend werd op 18/04/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend

werd op 18/04/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. [...]"

2. Betreffende de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 33 van de het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het hoorrecht. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

3.3.1.1. De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij daadwerkelijk naar haar herkomstland zal gerepatriëerd worden, terwijl artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn juist limiteert naar welke landen een vreemdeling (gedwongen) kan worden teruggekeerd, namelijk het land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Voorts meent ze dat er geen rigoureuus onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gebeurd is nu dit onderzoek ten aanzien van Ethiopië gebeurd is, terwijl ze de Eritrese nationaliteit heeft. De verzoekende partij stelt dat ze de Eritrese nationaliteit heeft bekomen na de onafhankelijkheid van Eritrea. De verzoekende partij verklaart dat ze zich niet in Ethiopië kan vestigen nu haar paspoort haar echte identiteit niet weergeeft. Ze kan ook niet terugkeren naar Eritrea daar ze protestant is. De verzoekende partij betoogt dat indien ze in aangepaste omstandigheden gehoord was geweest ze elementen had kunnen aanreiken met betrekking tot haar Eritrese nationaliteit en haar vrees ten aanzien van Eritrea had kunnen uiteenzetten. Vervolgens zet de verzoekende partij de situatie in Eritrea uiteen, verwijst ze naar rapporten en meent dat ze zal besneden worden.

In een tweede onderdeel betwist de verzoekende partij dat ze een gevaar voor de openbare orde is, nu niet aangetoond is dat ze een reel en daadwerkelijk gevaar voor de openbare orde is. De verzoekende partij vervolgt dat ze niet strafrechtelijk veroordeeld werd en dat ze geen kennis heeft van het proces-verbaal waarnaar er verwezen wordt.

3.3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden akte moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten; artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden en artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of verblijfstitel. Deze vaststelling worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij. Voorts wordt gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd voor inklimming.

De bestreden akte verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *"er bestaat een risico op onderduiken."* en *"de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde."* In de beslissing tot terugleiding wordt verwezen naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom er een risico op onderduiken bestaat. Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen aanvraag ingediend heeft, dat ze niet met overheden meewerkt nu ze zich bij binnenkomst in België niet aangemeld heeft bij de gemeente, dat de verzoekende partij zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wil houden nu ze geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2018 en dat ze het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar dat haar op 20 december 2017 betekend werd. Voorts wordt in de bestreden akte gesteld dat de verzoekende partij geen relatie of kinderen in België heeft. Voorts zet de verwerende partij uiteen dat er *in casu* geen zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu ze niet verder preciseert waarom ze omwille van haar protestantisme niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. De verwerende partij stelt dat dit een blote bewering is.

Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing –in tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt- op afdoende wijze dat de verwerende partij de verzoekende partij wil repatriëren naar haar land van

herkomst, met name Ethiopië. In de beslissing tot terugleiding wordt aangegeven dat het een terugkeer naar Ethiopië betreft.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet. Evenmin blijkt uit een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, nu de verzoekende partij ook nalaat uiteen te zetten op welke andere wijze voormeld artikel geschonden is.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraleer de Raad kan oordelen of de verwerende partij een rigoureuus onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gevoerd heeft, dient bepaald te worden ten aanzien van welk land dit diende te gebeuren. *In casu* betwist de verzoekende partij dat ze de Ethiopische nationaliteit heeft, maar stelt ze dat ze de Eritrese nationaliteit heeft.

De verwerende partij meent op basis van haar opzoekingswerk in het visuminformatiesysteem (hierna: VIS) dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft. Ter terechtzitting preciseert de verwerende partij dat de link tussen de verzoekende partij en de persoon vermeld op het VIS-document gemaakt werd op basis van de vingerafdrukken van de verzoekende partij. Op basis van deze vingerafdrukken werd overeenstemming gevonden met K.F.T. geboren op 28 augustus 1980 die de Ethiopische nationaliteit heeft.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij hierop gewezen. In dit verband verwijst ze naar het *“algemeen ambtsbericht – Ethiopië”* van mei 2009 van de Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken (Nederland) en naar het *“Ethiopia: Availability of fraudulent identity documents; state efforts to combat document fraud (2014-January 2016)”* van het Immigration and Refugee Board of Canada. De verzoekende partij stelt op basis van voormelde rapporten dat het niet uitgesloten is dat het paspoort van de verzoekende partij op basis van corruptie en/of fraude verkregen is. In het Canadees-rapport van 2016 wordt immers gesteld dat *“the main requirement to obtain a passport is to present valid kebele residential Identification Card (ID). However, ... the use of a kebele identity card to issue a passport is found to be fraught with profound problems. There are problems of forgery.”* Voorts geeft de advocaat van de verzoekende partij aan dat ze met haar cliënt heeft gecommuniceerd via een persoon die Arabisch sprak.

Het VIS wordt uitgewerkt in de verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (hierna: VIS-verordening). De Raad wijst erop dat één van de doelstellingen van het VIS is om bij te dragen tot de identificatie van personen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten (artikel 2). Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, moeten biometrische gegevens in het VIS worden verwerkt. Daarenboven bepaalt de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) onder meer dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van haar vingerafdrukken dient toe te staan bij haar eerste aanvraag en dat de aanvrager de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied van de

lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven.

Uit het VIS blijkt inderdaad dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij overeenstemmen met de persoon genaamd K.F.T. Deze persoon heeft een visum aangevraagd voor Frankrijk en dit visum werd haar op 26 februari 2018 door de Franse autoriteiten toegekend. Het betrof een Schengenvisum voor een kort verblijf van 20 dagen. Bijgevolg werd bij de afgifte van het visum door de Franse autoriteiten het paspoort grondig op zijn echtheid gecontroleerd. Daarenboven werd bij de afgifte van het visum eveneens rekening gehouden met de andere documenten die de verzoekende partij diende bij te brengen zoals haar voornemen om terug te keren naar Ethiopië. Uit het betoog van de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting blijkt dat de verzoekende partij ook met het paspoort gereisd heeft, en de buitengrens van het Schengengrondgebied heeft overschreden. Bijgevolg werd bij de grensovergang nogmaals haar identiteit en nationaliteit gecontroleerd op basis van haar paspoort. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat voormeld paspoort vals is, zonder hiervan enig begin van bewijs bij te brengen.

In zoverre de advocaat van de verzoekende partij meent dat het paspoort echt is, maar dat het verkregen werd op basis van een vervalste kebele-identiteitskaart, wijst de Raad er ten eerste op dat uit de rapporten waarnaar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst niet blijkt dat de afgifte van kebele-identiteitskaarten op grote schaal onderhevig zijn aan corruptie en fraude. Daarenboven brengt de verzoekende partij ook geen enkel begin van bewijs dat zij effectief de Eritrese nationaliteit heeft. Ze beperkt zich tot de verklaring dat ze geboren is in Ethiopië, maar dat ze de Eritrese nationaliteit verworven heeft bij de onafhankelijkheid van het land maar in Eritrea is blijven wonen. Pas in 1999 wanneer de oorlog tussen Ethiopië en Eritrea uitbrak, werd ze gedwongen om naar Eritrea te gaan. De verzoekende partij verklaart dat haar vader in 2003 door de Eritrese autoriteiten werd gevangengenomen waarop zij met haar moeder naar Soedan vluchtte. De verzoekende partij geeft aan dat ze het paspoort verkregen heeft door een foto en geld te geven aan een smokkelaar. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiervan geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Ze beperkt zich tot verklaringen die op zich niet sterk genoeg zijn om de informatie in het VIS van de bewijswaarde te ontdoen. De verzoekende partij verduidelijkt ook niet op welke wijze ze genaturaliseerd werd tot Eritrese, terwijl ze in Ethiopië is blijven wonen. Zonder begin van bewijs bij te brengen, is het op zich weinig aannemelijk dat de verzoekende partij de Eritrese nationaliteit verkregen heeft maar in Ethiopië is blijven wonen. Gelet op het gegeven dat de Visumcode bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, en de afname van haar vingerafdrukken dient toe te staan bij haar eerste aanvraag is het voorts niet aannemelijk dat de verzoekende partij zo maar een paspoort gekregen heeft door geld en een foto aan een smokkelaar te geven. De verzoekende partij gaat er voort aan voorbij dat zij zelf verklaard heeft, gelet op het betoog van de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting, de grens in Frankrijk te hebben overgestoken met dit paspoort. Bijgevolg werd haar paspoort nogmaals gecontroleerd.

In deze stand van het geding slaagt de verzoekende partij er niet in om redelijke twijfel bij te brengen dat ze niet de Ethiopische nationaliteit heeft. Van een verzoekende partij die beweert een bepaalde nationaliteit te bezitten, die verschilt van de nationaliteit op officiële stukken die in het administratief dossier terug te vinden zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze meer bijbrengt dan een algemene verklaring, zoals *in casu* in het geval is.

In deze stand van het geding neemt de Raad aan dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft. Bijgevolg diende het onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië te gebeuren, zoals dit terecht werd gedaan in de bestreden beslissingen. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar algemene rapporten over de situatie in Eritrea, nu zij niet naar Eritrea gerepatriëerd wordt. Evenmin kan ze betogen dat ze niet naar Ethiopië kan gaan nu haar paspoort vals is. De verzoekende partij voert geen betoog tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 3 EVRM ten aanzien van Ethiopië. Bijgevolg maakt de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De verzoekende partij voert voorts aan dat ze niet dienstig werd gehoord, daar er geen tolk aanwezig was. Indien ze beroep had kunnen doen op een tolk, zoals op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dan had ze haar Eritrese nationaliteit aannemelijk kunnen maken en haar vrees voor vervolging kunnen uiteenzetten. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig naar de gehoren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan verwijzen, nu ze geen verzoek tot internationale bescherming indient. Bijgevolg kan de verzoekende

partij geen beroep doen op de waarborgen van de asielprocedurerichtlijn zoals omgezet in de Belgische wetgeving. Wel dient de Raad na te gaan of de verzoekende partij dienstig werd gehoord en dat zij haar standpunt op nuttige wijze heeft kunnen meedelen. De verzoekende partij werd tweemaal gehoord. Uit de stukken van het administratief dossier kan geenszins worden afgeleid dat er zodanige communicatieproblemen waren dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze gehoord werd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het gebrek aan een tolk in haar belangen zou zijn geschaad. Daarenboven maakt de verzoekende partij in deze stand van het geding niet aannemelijk, gelet op hetgeen vooraf werd uiteengezet, dat zij de niet de Ethiopische nationaliteit heeft. Ze brengt zelfs geen redelijke twijfel omtrent haar nationaliteit bij. Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook niet éénduidig is over de taal die ze spreekt. In het verzoekschrift stelt ze dat het Amharic is, terwijl ze tijdens het gehoor aangaf dat het Tigrinya was. In het verzoekschrift is er geen sprake meer van het Tigrinya.

Waar de verzoekende partij stelt dat er haar geen enkele vraag omtrent Ethiopië gesteld werd, wijst de Raad erop dat haar uitdrukkelijk werd gevraagd of ze een vrees heeft om naar haar land van herkomst terug te keren. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat haar land van herkomst Ethiopië is.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat ze niet op nuttige wijze elementen in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft kunnen aanhalen, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij verklaard heeft dat ze geen gezondheidsproblemen heeft, dat ze geen familie of kinderen in België heeft en dat haar kind in Ethiopië is. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot een louter theoretische uiteenzetting en niet aantoonbaar welk belang heeft bij zijn kritiek, nu hij geen enkele indicatie geeft omtrent *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”* die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van het bestreden akte en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd.

Waar de verzoekende partij zich ter terechtzitting afvraagt wat er dient te gebeuren, indien de Ethiopische autoriteiten de nationaliteit van de verzoekende partij niet bevestigen, wijst de verwerende partij erop dat een nieuwe beslissing dient genomen te worden daar de verzoekende partij naar een ander land wordt gerepatriëerd en dit nieuwe rechtsgevolgen creëert.

Waar de verzoekende partij betwist dat ze een gevaar is voor de openbare orde, wijst de Raad erop dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing tot terugleiding op verschillende onderscheiden motieven en elementen steunen. Zelfs indien het betoog van de verzoekende partij gegrond zou zijn, zou dit op zich niet tot de schorsing van de bestreden akte leiden nu de overige motieven en elementen van de bestreden akte niet weerlegd worden en zij samen de bestreden akte schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er *prima facie* niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Evenmin maakt de verzoekende partij *prima facie* aannemelijk dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op artikel 33 van de Vluchtelingenconventie nu ze geen verzoek om internationale bescherming indient, wijst de Raad erop dat gelet op hetgeen voorafgaat, ze *prima facie* ook geen schending van voormeld artikel aannemelijk maakt, nu een onderzoek naar artikel 3 EVRM werd gevoerd ten aanzien van Ethiopië.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M. RYCKASEYS